



Arrest

nr. 189 328 van 30 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 december 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 oktober 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HUGET, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 14 februari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.1., onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekers op 18 november 2016 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Enkel mevrouw A.G. vroeg in België asiel aan op 18.03.2009, haar zoon R. werd ingeschreven op haar asielprocedure op datum van 16.10.2009. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 31.08.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk één jaar en vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij een langdurig legaal verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren hier sinds 2009 te verblijven. Echter, we stellen vast dat mevrouw A. op datum van 18.03.2009 naar België kwam maar niet vergezeld werd, op dat ogenblik, door haar echtgenoot. Haar zoon R. kwam naar België op 16.10.2009. Het eerste bewijs van aanwezigheid op het Belgische grondgebied van haar echtgenoot en haar zoon R. is de aanvraag 9ter ingediend op 18.04.2011. Uit het administratief dossier blijkt dus dat mevrouw en de jonste zoon sinds 2009 in België verblijven en mijnheer en de oudste zoon sinds 2011. Betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat het om een precair verblijf ging, voor mevrouw eerst in het kader van haar asielprocedure en later voor het hele gezin in het kader van de aanvraag 9ter. Betrokkenen wisten dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De aanvraag 9ter werd ongegrond afgesloten op datum van 16.08.2016. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk is verklaard en nog in behandeling is.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven en hun vrijheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven en hun vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die mevrouw A. reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettig bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel

bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat het invoepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Met betrekking tot de derde zoon van het gezin, A.Z. dienen we op te merken dat hij reeds geruime tijd niet meer samenwoont met zijn ouders en dus geen deel meer uitmaakt van het kerngezin. Bovendien gaat het hier om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen beroepen zich op artikels 3, 12, 16 en 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Echter, we stellen vast de beide zoons van betrokkenen reeds geruime tijd meerderjarig zijn en zich dus niet meer nuttig kunnen beroepen op dit verdrag.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen.

Ook de verwijzing naar de actuele toestand in de regio van herkomst en de daarmee gepaard gaande onrust met de nakende presidentsverkiezingen, wat weinig nadere uitleg zou behoeven, vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen opnieuw geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Verwijzing naar regularisatiebeslissingen van "gelijkaardige dossiers" en het invoepen van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkenen beroepen zich verder op de scholing van hun kinderen en halen aan dat een terugkeer het verlies zou betekenen van een school-of academiejaar. Echter, we stellen vast dat beiden kinderen reeds sinds geruime tijd meerderjarig zijn en dus niet meer leerplichtig. Bovendien leggen betrokkenen geen enkel schoolattest voor, met uitzondering van taalcursussen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat mevrouw A. ernstig ziek is en ze verwijzen in dit kader naar de hangende aanvraag 9ter. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat deze aanvraag 9ter ongegrond werd afgesloten op datum van 16.08.2016, door betrokkenen betekend op 06.09.2016.

We stellen dus vast dat de medische elementen reeds ten gronde werden behandeld door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Na het afsluiten van de aanvraag 9ter werden geen nieuwe medische stukken toegevoegd aan het dossier. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Armenië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Moskou (Rusland).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen op geen enkele wijze in aanraking zijn gekomen met het gerecht en derhalve een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij sinds hun aankomst ten eerste werk gemaakt zouden hebben van de integratie in de Belgische samenleving, dat deze integratie zich op allerlei vlakken zou hebben afgespeeld, dat zij op heden goed Frans zouden spreken en dat zij daartoe lessen gevolgd zouden hebben, dat er niet aan getwijfeld zou kunnen worden dat verzoekers kunnen, willen en zullen voorzien in hun eigen levensonderhoud, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring zouden hebben opgebouwd die hen wil steunen, dat zij op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt en dit op economisch, sociaal en cultureel terrein en dat zij Belgische rijbewijzen voorleggen evenals een huurovereenkomst, deelcertificaten Franse taallessen, inschrijvingsbewijzen Franse taallessen, deelnameattest Franse taallessen, hun Dexia-bankkaarten, hun MOBIB-kaarten en verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 28 oktober 2016 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van tweede verzoekster. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekers op 18 november 2016 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

"Il est enjoint à Monsieur:

*nom, prénom : A.G.
(...)
nationalité : Arménie*

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,

dans les 30 jours de la notification de décision.

MOTIF DE LA DECISION :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : l'intéresséE ne présente pas de passeport muni d'un visa valable."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 6 van het Verdrag van de Europese Unie (VEU), van artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Unierecht en met name het hoorrecht, van de beginselen van goed bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel en de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie. Verzoekers werpen ook nog machtsoverschrijding en een manifeste appreciatiefout op.

Het middel, dat enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, wordt uiteengezet als volgt:

**« 5.1.- DUREE DE TRAITEMENT DES DEMANDES DE VISA EXCESSIVE
CIRCONSTANCES EXCEPTIONNELLES - MOTIVATION INADEQUATE – CARACTERE
FAUSSEMENT TEMPORAIRE D'UN RETOUR AU PAYS**

Attendu que la décision querellée est motivée notamment sur le caractère prétendument temporaire du retour au pays pour y introduire une demande :

A.- Notion de circonstance exceptionnelle

Attendu que l'article 9, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit qu'en règle générale l'autorisation de séjour de plus de trois mois « doit être demandé par l'étranger auprès du poste diplomatique ou consulaire belge dans le pays de résidence ou de séjour de l'étranger » ;

Que l'article 9bis (qui remplace l'article 9, alinéa 3, abrogé) prévoit que cette demande peut toutefois être introduite en Belgique plutôt qu'à l'étranger lorsqu'il existe des circonstances exceptionnelles ;

Attendu que ni les circonstances exceptionnelles qui permettent à l'étranger de solliciter l'autorisation de séjour de plus de trois mois en Belgique, ni les motifs du fond, ne sont davantage définis par l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que cette disposition a fait l'objet d'une jurisprudence abondante et constante de la part du Conseil d'Etat, lequel enseigne notamment que cette disposition a été voulue par le législateur pour rencontrer des « situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité » (15) ;

Que le Conseil d'Etat considère ainsi que les circonstances exceptionnelles sont celles qui « rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine » et souligne que cette notion ne se confond pas avec celle de « force majeure » (16) ; »

Qu'il faut rappeler à cet effet que les principes de bonne administration et de proportionnalité exigent que l'autorité apprécie d'une part le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de l'article 9 de la loi sur les étrangers et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement. ;

B.- Délai à respecter : 4 mois (LCCE, jurisprudence, Charte)

L'article 14 des lois coordonnées du Conseil d'Etat donne un indice quant à la durée normale du processus décisionnel administratif :

« Art 14. Lorsqu'une autorité administrative est tenue de statuer et qu'à l'expiration d'un délai de 4 mois prenant cours à la mise en demeure de statuer qui lui est notifié par un intéressé, il n'est intervenu de décision, le silence de l'autorité est réputé constituer une décision de rejet susceptible de recours. Cette disposition ne préjudicie pas aux dispositions spéciales qui établissent un délai différent ou qui attachent des effets différents au silence de l'autorité administrative. »

La « Charte pour une administration à l'écoute des Etrangers » souscrite le 23 juin 2006 par le Conseil des ministres apporte elle-aussi un délai certain pour une prise de décision administrative. Pour la facilité/ un extrait de cette Charte est reproduite :

« 4.- Tout service public enverra un accusé de réception dans les quinze jours suivant la réception d'une demande émanant d'un citoyen ou d'une entreprise, à moins que la demande ne puisse être traitée dans un délai de trois semaines. »

Cette demande sera traitée dans un délai raisonnable qui ne pourra, en principe, pas dépasser les quatre mois [c'est nous qui soulignons] .

12.- Tout service public utilisera de façon optimale les données déjà disponibles auprès d'autres organismes publics.

Ci-après, sont reproduits plusieurs jugements rendus par la Cour d'appel ou le Tribunal de première instance relatifs au dépassement du délai pour prendre une décision administrative. L'acceptation ou le refus d'octroi d'une demande de visa constitue assurément une décision administrative.

- C.A. Bxl, 16-06-2014, (B. vs EB) , 2012/AR/115.

- Civ. Bruxelles, 30 novembre 2012, R.G. 11/15901/A, 4e chambre (M. vs Etat belge).

« 5)- Le demandeur fait valoir à cet égard que :

«- force est de constater qu'entre le moment où l'Etat belge a réceptionné la demande [d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980] le 6 avril 2010 et le moment où l'Etat

belge a été cité à comparaître au Tribunal le lundi 26 décembre 2011, 671 jours se sont écoulés, soit 95 semaines, soit 22 mois mais sans qu'une décision n'ait été prise ;

- Entre le moment où l'Etat belge a été cité à comparaître au Tribunal le 26 décembre 2011 et le 6 février 2012, la date à laquelle une décision a été prise, 42 jours se sont écoulés, soit 6 semaines, soit un mois et demi ».

Il en déduit «qu'il est difficile de ne pas conclure que ce n'est qu'à la suite de la citation à comparaître en justice que l'Etat belge a décidé de prendre une décision».

6)- Le Tribunal ne peut que partager cette conclusion. En conséquence, le défendeur sera condamné aux dépens. »

- Civ. Bruxelles, 8 décembre 2011, R.G., 11/7788/1, inédit.

« Selon la Cour européenne des droits de l'homme, les critères à prendre en considération pour apprécier ce délai sont la complexité de l'affaire, le comportement du requérant, le comportement des autorités judiciaires et l'enjeu du litige.

Le défendeur ne soutient ni que la demande présente un degré particulier de complexité, ni que le comportement de la demanderesse retarde l'instruction de son dossier ni encore que l'enjeu du litige soit particulier. Il apparaît au contraire que le délai pour traiter la demande tient à un engorgement chronique de l'Office des étrangers, situation connue depuis des années, et qui ne peut constituer une justification valable, l'Etat devant se doter de moyens adéquats pour faire face à ses obligations. Il a déjà été décidé à cet égard que le délai raisonnable s'apprécie selon les éléments propres à chaque espèce, selon leur complexité et les recherches nécessaires tout en tenant compte de l'urgence qui s'y attache éventuellement. A cette fin, il incombe au pouvoir législatif et exécutif, fédéraux, communautaires et régionaux de doter leurs administrations respectives des moyens nécessaires au bon accomplissement de leurs missions. »

Dans cette affaire, le Tribunal de première instance considère qu'en ne respectant pas le principe du délai raisonnable, l'Office des étrangers commet une faute «en négligeant de statuer sur la demande formée par la demanderesse.». Cette faute cause un dommage «incontestable» qui consiste dans « le fait d'être tenu dans l'ignorance du sort qui sera réservé à sa demande d'autorisation » qu' il s' agit là « d'un dommage moral lié à l'incertitude relative à son avenir et au stress qui en découle. » ;

Civ. Bruxelles, 15 février 2011, R.G. 09/8612/A, 73e chambre (Y. vs Etat belge) .

« III.- Discussion

La demande originaire de Mme X est devenue sans objet eu égard à la délivrance en sa faveur, en date du 5 janvier 2010, d'un certificat d'inscription au registre des étrangers (CIRE).

Ce fait ne permet pas, à lui seul, de considérer que l'une ou l'autre des parties succomberait et qu'il faudrait, partant, mettre les dépens de l'instance à sa charge.

Il convient, en réalité, pour statuer sur les dépens, de déterminer si la demande de Mme X – à laquelle l'Etat belge a finalement fait droit en janvier 2010 - était justifiée au jour où elle a été introduite, ou si - comme le soutient l'Etat belge - elle était prématurée et ne se justifiait qu'au jour où il y a réservé une suite favorable.

A cet égard, les pièces du dossier permettent d'établir que :

-le 7 février 2007, l'Office des Etrangers a autorisé Mme X à séjourner de manière illimitée sur le territoire et a donné instruction au bourgmestre de la commune de Saint-Josse-Ten-Noode de l'inscrire au Registre des étrangers et de lui délivrer un CIRE, sous réserve de la présentation par celle-ci de documents faisant preuve de son identité.

- face à l'impossibilité pour Mme X d'obtenir des documents attestant de son identité auprès de son ambassade, cette dernière a déposé, le 20 novembre 2007, une requête en déclaration sous serment suppléant l'impossibilité de se procurer un acte de notoriété devant le Tribunal de première instance de Bruxelles, en application de l'article 5 du Code de la nationalité.

- le 27 janvier 2009, Mme Xa été autorisée, par ordonnance du Tribunal de première instance de Bruxelles, à prêter serment en vue de remplacer son acte de naissance.

- le 21 février 2009, Mme Xa prêté le serment autorisé par l'ordonnance précitée devant l'officier de l'état civil de la commune de Saint-Josse-Ten-Noode, conformément aux articles 70 à 72 du Code civil et à l'article 5 du Code de nationalité.

-le 7 juillet 2009, Mme X a introduit la présente procédure.

- par courrier du 30 octobre 2010, l'Office des Etrangers a donné instruction au bourgmestre de la Commune de Saint-Josse-Ten-Noode d'inscrire Mme X dans le Registre des étrangers et de lui délivrer un Certificat d'inscription à ce registre (CIRE).

- le 5 janvier 2010, Mme X a été mise en possession d'un CIRE.

Il faut constater, au vu des éléments précités, qu'étant en mesure d'apporter la preuve de son identité par le biais de la prestation de serment destinée à remplacer son acte de naissance dès le 21 février 2009, plus aucun élément ne justifiait dans le chef de l'Etat belge de refuser à MmeX la délivrance d'un CIRE.

La demande introduite par Mme X par citation du 7 juillet 2009 n'était donc pas prématurée à la date à laquelle elle a été formée, comme le soutient l'Etat belge, mais parfaitement justifiée.

L'Etat belge ne soutient, au demeurant, pas qu'il se serait basé sur un document qui lui aurait été transmis postérieurement au 7 juillet 2009 pour délivrer le CIRE litigieux.

Dès lors que la demande de Mme X n'a été suivie d'effet qu'en date du 5 juillet 2010 [près d'une année s'est écoulée entre l'introduction de la demande et la décision apportée à cette demande ; [...]], il convient de mettre les dépens de l'instance à charge de l'Etat belge.

A cet égard, aucun élément ne justifie de se départir du montant de base de l'indemnité de procédure pour les demandes non évaluables en argent - que constituait la demande originaire - soit, 1.200 €.

Civ. Bruxelles, 3 décembre 2010, R.G. 09/8345/A, 4e chambre.

« 2.- Il convient d'examiner si, compte tenu des éléments propre au dossier de la demanderesse, il peut être considéré que le délai raisonnable pour statuer sur la demande a été dépassé, ce qui justifierait de contraindre le défendeur à prendre une décision sous peine d'astreinte [...].

C'est à juste titre que le défendeur fait valoir qu'une mise en demeure lui a été adressée par la demanderesse à peine quinze jours après que sa demande lui a été transmise par l'administration communale et qu'il a été cité à comparaître un mois plus tard.

Il est exact également que la demanderesse a en outre 'actualisé' sa demande en octobre 2009, en invoquant l'instruction du 19 juillet 2009 (qui préconise la régularisation des étrangers qui se trouvent dans une situation humanitaire urgente et notamment les membres de famille d'un citoyen de l'UE qui sont à charge de citoyen de l'UE dans le pays d'origine ou qui habite avec lui) et d'un ancrage local durable.

Ce sont toutefois actuellement 18 mois qui se sont écoulés depuis que la demande a été formée [c'est nous qui soulignons], celle-ci s'appuyant sur les mêmes éléments de fait que ceux qui avaient été développés dans le cadre des deux premières demandes de regroupement familial.

Le défendeur ne peut opposer à cet égard que la demanderesse n'a toujours pas établi à ce jour qu'elle était à charge de son beau-fils, citoyen de l'UE, - ce motif ayant justifié le rejet de ses deux demandes de regroupement familial - alors qu'il n'apparaît pas que le défendeur ait invité la demanderesse à la justifier.

Il se justifie par conséquent de mettre un terme à cette situation déraisonnable [c'est nous qui soulignons] et d'enjoindre au défendeur de prendre une décision dans un délai de trois mois. Afin d'assurer que cette condamnation soit respectée, il convient de l'assortir d'une astreinte de 250 € par jour.

3.- La demande étant déclarée fondée, le défendeur sera condamné aux dépens liquidés pour la demanderesse à 1200 euros [c'est nous qui soulignons].»

Civ. Bruxelles, 17 novembre 2010, R.G. 07/10511, 4e chambre (T. vs Etat belge) .

« Attendu que l'attitude de l'Etat bel se a véritablement contraint la demanderesse à multiplier les procédures administratives et judiciaires [c'est nous qui soulignons] ;

Que, dans ces circonstances, il convient de condamner l'Etat belge aux dépens ; »

C. - Article de N. Perrin et statistiques produites par l'Office des Etrangers : délai actuel excessif de traitement des demandes de visa (délai supérieur à quatre mois)

Attendu que les principes de bonne administration imposent d'examiner chaque cause selon sa spécificité propre ; que les exigences de motivation formelle des actes administratifs s'accommodent mal d'une

motivation stéréotypée qui ne tiendrait pas compte du cas d'espèce ;

Qu'en l'espèce, la question qu'il y a lieu de se poser à ce stade est de savoir si l'écoulement d'un délai de traitement d'une demande d'autorisation de séjour introduite à partir du pays d'origine peut constituer une circonstance exceptionnelle dans le chef de la partie requérante;

Attendu que N. PERRIN (17) a objectivé la durée réelle actuelle d'une demande de visa long.séjour ; qu'il écrit ainsi :

(17) « Aperçu des données statistiques disponibles sur la délivrance et le refus des visas », R. D. E., 2007, n° 143, p. 138.

« Les dossiers qui posent problèmes sont défait essentiellement les visas de long séjour lié à un permis de travail (D) et surtout les visas de regroupement familial. Dans ce dernier cas; en 2005, il fallait attendre 14-15 semaines avant de réussir à traiter la moitié des demandes et près de 30 semaines pour arriver à 75 % »

Que sauf erreur, aucune documentation aussi objective n'a, à ce jour, infirmé ces informations ; que cet article- semble toujours être d'actualité, sauf à trouver une information officielle, documentée, le contredisant, quod non ; que la partie adverse affirme gratuitement que cette article de doctrine serait suranné sans avancé la moindre preuve de ce que ce long -délai pour une prise de décision serait diminué ;

Attendu que l'Office des Etrangers lui-même, au 1er janvier 2012 indiquait sur son site internet :

«En matière de visa « regroupement familial :

Suite aux récentes modifications législatives en matière de regroupement familial, l'Office des étrangers est obligé de prendre une décision dans les délais impartis par le législateur :

• 6 mois à compter de l'attestation de dépôt (art 10) délivrée par le poste diplomatique ou consulaire ; délai qui peut être prolongé de 2X 3 mois en fonction de la complexité du dossier • 6 mois à compter du dépôt effectif de la demande (art 40bis et 40 ter) au poste diplomatique ou consulaire sans possibilité de prolongation du délai

En matière de visa « en vue mariage ou en vue de cohabitation légale » :

Une moyenne de +/- 2 mois. (attention: si une enquête supplémentaire est nécessaire pour un dossier en vue mariage ou un partenariat enregistré, le délai moyen sera prolongé de la durée nécessaire pour terminer l'enquête)

(...)

En matière d'ASP :

a) lons séjour : une moyenne de retour : +/-2 semaines

missionnaires : +/-1 mois

vacances-travail : +/- 2 semaines

rentier : +/-3 mois

tutelles* : +/-6 mois

humanitaires * : +/-1 an

[c'est nous qui surlignons et plaçons en caractères gras]

(...) 2) En matière d'ASP (long séjour et étudiant) est pris comme point de départ pour le calcul du délai de traitement, la date de réception de la demande «papier» envoyée par valise diplomatique. Il faudra, dès lors, en matière de long séjour, ajouter +/- 2 à 3 semaines au délai repris ci-dessous pour la réception de la valise diplomatique. »

Que la partie adverse ne motive pas en quoi, au regard des informations qu'elle fournit elle-même, le délai de traitement d'une demande d'autorisation de séjour introduite à partir du pays d'origine ne constituerait pas une circonstance exceptionnelle dans la mesure où elle dépasse le délai raisonnable de quatre mois pour une prise de décision ;

Que durant cette période d'un an d'attente au pays d'une réponse à sa demande de visa, in concreto, la partie requérante perdra le bénéfice de ses attaches sociales en Belgique ;

Que partant, la décision contestée est insuffisamment motivée sur ce point et manque d'un examen complet de l'ensemble des données de la cause;

Attendu que bien que les délais de traitement des demandes, tels qu'ils sont renseignés par la partie adverse, constituent une « photographie » d'un moment donné, elles révèlent le caractère certes éventuellement temporaire d'un retour au pays d'origine, mais de longue durée et non de courte durée;

Que c'est précisément sur cet élément que la partie adverse se devait de se prononcer en ayant égard à la situation personnelle des parties requérantes;

Que partant la décision contestée est là encore insuffisamment motivée et viole le principe de bonne administration d'examen de l'ensemble des éléments de la cause ;

Que pour rappel, dans le contexte de l'examen de la demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre, il appartient à la partie adverse d'examiner, au stade de la recevabilité, l'existence ou non de circonstances exceptionnelles qui justifieraient l'introduction de la demande d'autorisation de séjour à partir du Royaume-

Force est de constater que contrairement à ce qu'écrit la partie adverse, le retour ne sera pas temporaire, compte tenu des longs délais d'obtention d'un titre de séjour explicité ci-avant et dans la demande.

5.2.- VIOLATION DU DROIT D'ETRE ENTENDU

Attendu que le droit d'être entendu découle du principe général du respect des droits de la défense ;

Attendu que l'article 41 de la Charte des Droits fondamentaux de l'Union européenne prévoit :

« Article 41- Droit à une bonne administration

1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions et organes de l'Union.

2. Ce droit comporte notamment:

. le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre;

. le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires;

. l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions. [...] »

Que la demande d'autorisation de séjour introduite sur pied de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 fait intervenir dans son contenu des réglementations européennes telle que des articles de la

Charte des Droits fondamentaux de l'Union européenne et du Traité sur l'Union européenne, de la directive 2008/115/CE du parlement européen et du conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (cf. supra) ;

Qu'il est utile de rappeler que l'article 6, point 4 de la directive 2008/115/CE du parlement européen et du conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier expose :

« 6.4.- A tout moment, les Etats membres peuvent décider d'accorder un titre de séjour autonome ou une autre autorisation conférant un droit de séjour pour des motifs charitables, humanitaires ou autres à un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire. Dans ce cas, aucune décision de retour n'est prise. Si une décision de retour a déjà été prise, elle est annulée ou suspendue pour la durée de validité du titre de séjour ou d'une autre autorisation conférant un droit de séjour. »

Que cet article prévoit ce que prévoit l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980... ;

•Que dès lors, le droit d'être entendu prévu par ledit article 41 de la Charte combiné au principe général du respect des droits de la défense que cette disposition consacre trouvait à s'appliquer ;

Attendu que S. JANSSENS et P. ROBERT (18) ont récemment examiné la portée de cet article 41 tout comme les auteurs M. RENEMAN (19) et GRIBOMONT (20) ;

(18) S. JANSSENS et P. ROBERT, « Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne », RDE, 2 013, livret n°174, p. 379.

Que cet article fait suite notamment aux arrêts les 10 septembre 2013 (M. G. et R.N. contre Pays-Bas [21]) et 22 novembre 2012 (M.M. contre Irlande) ;

Que ce droit a être entendu préalablement à la décision d'irrecevabilité de la demande ou d'ordre de quitter le territoire n'a pas été respecté ;

Qu'il importe de tirer argument des enseignements de l'arrêt rendu par le Conseil d'Etat en cassation administrative en date du 19 février 2015 (CE, 230.257, A.211.524/XI-20.067) :

« Contrairement à ce que soutient la partie adverse, la requérante ne demande pas au Conseil d'Etat d'apprécier, à la place du juge du fond, si, au regard des faits de la cause, le droit d'être entendu a été respecté. Elle demande au Conseil d'Etat de déterminer, en droit, si le droit à être entendu impose à la partie adverse d'inviter l'étranger à faire valoir son point de vue avant qu'elle adopte une décision mettant fin à son droit de séjour et lui enjoignant de quitter le territoire.

La directive 2004/38/CE précitée ne précise pas si, et dans quelles conditions doit être assuré le respect du droit des ressortissants de pays tiers à être entendus avant l'adoption d'une décision mettant fin à leur droit au séjour et leur ordonnant de quitter le territoire.

Le droit à être entendu, avant l'adoption de telles mesures, ne résulte pas de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. En effet, cette disposition s'adresse uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de l'Union et non aux Etats membres (CJUE, C-141/12 et C-372/12, 17 juillet 2014, YSe.a.).

Pour la Cour de Justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34).

Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 36, 37 et 59).

L'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980, tel qu'il est applicable en l'espèce, prévoit notamment que lors 'de sa décision de mettre fin au séjour; le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine '.

Eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit de séjour et l'éloigné du territoire, notamment au regard des

éléments visés par l'article 42quater, § 1er, alinéa 3 de la loi précitée du 15 décembre 1980. Seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue. »

Que les requérants ne peuvent marquer leur accord sur le raisonnement développé ci-après :

Le droit à être entendu, avant l'adoption de telles mesures, ne résulte pas de l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. En effet, cette disposition s'adresse uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de l'Union et non aux Etats membres (CJUE, C-141/12 et C-372/12, 17juillet2014, YSe.a.).

Que la doctrine (Janssens et Robert) nous enseigne que le droit d'être entendu prévu par ledit article 41 de la Charte combiné au principe général du respect des droits de la défense que cette disposition consacre trouvait à s'appliquer à la demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9bis de la loi précitée (cf. supra);

Attendu que le droit "d'être entendu prend une importance croissante en droit belge et européen ; qu'ainsi, dans un contexte relativement différent de celui qui nous occupe, le Conseil d'Etat de Belgique, le 19 mars 2015, dans un arrêt numéro 230.57 9 (Bensada vs Etat belge), a posé à la Cour de Justice de l'Union européenne la question préjudicielle suivante :

« Le principe général du droit de l'Union européenne consacrant le respect des droits de la défense, dont le droit pour une personne à être entendue par une autorité nationale, avant l'adoption par cette autorité de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de la personne concernée, telle une décision mettant fin à son autorisation de séjour, revêt-il dans l'ordre juridique de l'Union européenne une importance équivalente à celle qu'ont les normes d'ordre public de droit belge en droit interne et le principe d'équivalence requiert-il que le moyen, pris de la violation du principe général du droit de l'Union européenne du respect des droits de la défense, puisse être soulevé pour la première fois devant le Conseil d'Etat, statuant en cassation, comme cela est permis en droit interne pour les moyens

d'ordre public ? »

Que les décisions querellées doivent être annulées en raison de la violation du droit d'être entendu dont elle sont entachées ;

5.3.- DUREE DE TRAITEMENT DE LA DEMANDE EXCESSIVE - DROIT AU RESPECT DU PRINCIPE D'EGALITE ET DE NON DISCRIMINATION - DECLARATION MINISTERIELLE RELATIVE A LA REGULARISATION DES PERSONNES EN LONGUE PROCEDURE – EGALITE DE TRAITEMENT (DE PERSONNES SE TROUVANT DANS UNE SITUATION COMPARABLE) DEVANT CETTE DECLARATION MINISTERIELLE

Attendu qu'une discrimination existe entre le traitement réservé aux demandeurs confrontés à une durée de procédure anormalement longue entraînant la création d'attaches sociales durables ;

Que des candidats à la régularisation (art. 9, alinéa 3/9bis de la loi du 15 décembre 1980) qui se sont trouvés dans une situation analogue se sont vus réservés des traitements différents ; ,

Qu'une ordonnance rendue par le tribunal de première instance agissant en référé le 19 janvier 2006 (inédit, R.G. 05/1397/C) a fait droit à une demande analogue ;

« Le défendeur ne donne aucune explication quant au caractère apparemment discriminatoire du traitement opéré entre des situations qui paraissent comparables, le demandeur pouvant invoquer valablement qu'il entre dans les conditions d'application de la circulaire litigieuse et pouvait ainsi prétendre à une régularisation de son séjour.

Il convient d'en conclure que le demandeur dispose d'une apparence de droit suffisante pour qu'il soit décidé d'aménager une situation provisoire en l'attente de l'issue de la décision du Conseil d'Etat. »

a.- Loi de Régularisation du 22 décembre 1999

ii

Attendu que la loi de régularisation de 1999 (Moniteur belge, 10 janvier 2000) a institué la règle selon le candidat réfugié dont la durée de procédure était supérieure à 3 ans (pour un candidat réfugié avec enfant) ;

« Art 2[...] la présente loi s'applique aux demandes de régularisation de séjour introduites par des étrangers qui séjournaient déjà effectivement en Belgique au 1er octobre 1999 et qui, au moment de la demande : 1°.- soit ont demandé la reconnaissance de la qualité de réfugié sans avoir reçu la décision exécutoire dans un délai de quatre ans, ce délai étant ramené à trois ans pour les familles avec des enfants mineurs séjournant en Belgique au 1er octobre 1999 et en âge d'aller à l'école-,»

b.- Régularisation des candidats réfugiés en longue durée de procédure Actuellement, les candidats réfugiés en cours de procédure en reconnaissance de la qualité de réfugié à l'Office des Etrangers, au Commissariat général aux réfugiés et apatrides ou à la Commission permanente de recours des réfugiés, sont régularisés si la durée de cette procédure est supérieure à trois ans s'ils ont des enfants scolarisés.

Concrètement, le candidat réfugié en cours de procédure, introduit auprès du bourgmestre une demande d'autorisation de séjour fondée sur le 3e alinéa de l'article 9 de la loi du 15 décembre 1980. Le bourgmestre transmet cette demande à l'Office • des Etrangers qui accorde l'autorisation de séjour (dite régularisation).

b.1. Engagements officiels, constants du ministre de l'Intérieur

<< Le ministre (Patrick Dewael) a précisé qu'il s'en tiendrait aux <délais raisonnables ' fixés par la législation de 1999 (Loi de Régularisation visée ci-avant) : trois ans pour les familles avec enfants en cours de scolarisation, quatre ans pour les isolés ou les couples sans enfants. »

(« Le soir », 11 août 2003)

Le ministre de l'Intérieur, à la suite de grèves de la faim survenues en 2003 s'est engagé de manière officielle, répétée et constante dans la durée, dans un contexte non électoral à régulariser les candidats réfugiés dont la durée de la procédure excède 3 ans s'il y a des enfants scolarisés et 4 ans pour les candidats réfugiés sans enfants.

b.2. Rapport 2003 du médiateur fédéral (p. 59 à 64)

Le rapport fait explicitement état référence à la gestion, par le ministre de l'Intérieur et le responsable de l'Office des Etrangers, des grèves de la faim afghanes et iraniennes ainsi qu'au principe général de droit selon laquelle une procédure d'asile d'une durée supérieure à 4 ans était excessive et justifiait une régularisation.

Le rapport précisait ainsi :

«A cet égard, le Collège continue à veiller au respect des mesures annoncées et, en vertu du principe d'égalité, à leur application à l'ensemble des étrangers se trouvant dans la même situation. »

b.3. Centre pour l'égalité des chances

Le 23 juin 1998, le Sénat de Belgique a rendu un rapport (22) relatif à une évaluation de la loi du 15 décembre 1980. Le centre pour l'égalité des chances avait été invité à émettre un avis.

« A. 2. Problématique des personnes résidant sur le territoire de manière illégale. Article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 - Proposition de reconnaissance d'un droit au séjour pour certaines catégories d'étrangers.

La solution pour les personnes en séjour illégal et que Von ne peut, pour l'un ou l'autre motif, éloigner, est d'obtenir une régularisation (ne fût-elle que temporaire, en fonction de leur situation) de leur statut de séjour. Cette régularisation est possible sur base de l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980. Les critères utilisés par le ministre dans l'application de cette disposition ne sont pas clairs. C'est pour remédier à l'absence de clarté, et donc à l'impression d'arbitraire qui s'en dégage que le Centre a récemment (avril 1997) proposé un certain nombre de critères permettant une application cohérente et équitable de cette disposition.

La proposition du centre établit une distinction entre deux catégories de personnes. Les premières ont droit à la régularisation de leur séjour parce que leur situation est proche de celle régie par la législation existante (loi de 1980, Code de la nationalité belge). En effet, il s'agit de personnes dont la situation administrative est soit juste en marge de la législation, soit due aux lenteurs de l'administration.

Les membres de la deuxième catégorie n'ont pas automatiquement droit à une régularisation de leur séjour. Toutefois, ils se trouvent dans une situation qui, pour des raisons humanitaires, mérite qu'on l'examine avec attention (infra, point 1.3.).

Les personnes qui devraient obtenir un droit à la régularisation de leur séjour :

a)- Les demandeurs d'asile dans la procédure (sans comptabiliser le recours au Conseil d'Etat) depuis trois ans au moins.

b) Les demandeurs d'asile qui ont été dans la procédure (sans comptabiliser le recours au Conseil d'Etat) pendant trois ans au moins.

Remarque : le terme de trois ans est choisi en référence à la législation en matière de naturalisation. Un réfugié reconnu peut demander la naturalisation belge après trois ans de résidence. La reconnaissance de la qualité de réfugié à un caractère rétroactif, ce n'est pas un nouveau statut, c'est la reconnaissance d'une qualité qui est supposée avoir existé depuis la fuite de la personne.

f) Les personnes qui attendent depuis deux ans au moins qu'il soit statué sur leur recours (donc qui disposent d'une annexe 35 depuis deux ans au moins).

Remarque : les personnes qui disposent d'une annexe 35 [c'est nous qui soulignons] sont celles qui ont reçu un ordre de quitter le territoire et ont introduit un recours en révision auprès du ministre.

Ce recours est suspensif de l'exécution de la mesure, elles peuvent donc résider sur le territoire tant qu'il n'a pas été statué sur ce recours. Un délai de deux ans paraît raisonnable pour permettre au ministre de prendre une décision, étant donné que, par hypothèse, la personne a déjà résidé au moins un an auparavant légalement en Belgique.

(22) Fait au nom de commission de l'Intérieur et des Affaires administratives par Mmes Lizin et de Bethune et portant évaluation de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour,

l'établissement et l'éloignement des étrangers (Doc. Pari. Sénat, session 1997-1998, 1-7 68/1-1997/1998)-.

23

b.4. Principes de bonne administration (23)

Le fondement légal de l'octroi d'un titre de séjour aux justiciables dans l'attente d'une décision repose notamment sur les principes de bonne administration repris ci-après :

- 1- le principe de l'application conforme de la règle de droit*
- 2.-le principe de l'égalité*
- 3.- le principe du raisonnable (exigence de proportionnalité)*
- 4le principe de la confiance légitime*
- 5.- le principe du délai raisonnable*

(23) H. WUYTS et P.-Y. MONETTE, rapport annuel du collège des médiateurs fédéraux, « 4. Les critères d'évaluation du Collège des médiateurs fédéraux », p. 25 à 33, in specie p. 33 reprenant les principes matériels, de procédure et régissant les contacts de l'administration avec le citoyen). « Conclusion. Sur base de l'étude comparative du médiateur européen, de l'expérience des médiateurs nationaux et de la sienne propre, le Collège utilisera à l'avenir les principes suivants, à l'aune desquels il évaluera les actes et le fonctionnement des autorités administratives fédérales incriminés devant lui. [...]

Principes matériels :

- 1.- le principe de l'application conforme de la règle de droit*
- 2.- le principe de l'égalité*
- 3.- le principe du raisonnable (exigence de proportionnalité)*
- 4.- le principe du non-détournement de pouvoir*
- 5. - le principe d'impartialité*
- 6. - le principe de la sécurité juridique*
- 7.- le principe de la confiance légitime*
- 8. - le principe de la protection de la vie privée*

Principes de procédure :

- 1.- le principe du respect de la Charte de l'utilisateur des services publics*
- 2.- le principe du droit de la défense*
- 3. - le principe du délai raisonnable*
- 4.- le principe de la gestion consciencieuse*
- 5.- le principe de la motivation des actes administratifs*
- 6.- le principe de la tenue d'archives adéquate*

Principes régissant les contacts de l'administration avec le citoyen

- 1.- le principe de l'information active et passive*
- 2.- le principe de courtoisie*
- 3le principe de l'accès approprié*

Mais aussi, J. CONRATD, « Les principes de bonne administration dans la jurisprudence du Conseil d'Etat », Revue du droit public et des sciences administratives, trimestriel, 1999, p. 262 sqq.) ; P. LEWALLE, « Contentieux administratif », éd. Coll. scientifique de la faculté de droit de Liège, 1997, p. 607 sqq.; Charte de l'utilisateur des services publics, Moniteur belge du 12 janvier 1993, p. 1150 sqq.; J.-J. LEGRAND et P.-J. STAES, « La Charte de l'utilisateur des services publics », éditions Labor, ministère fédéral de la Fonction publique, 1998) ;

6.-

7.-

le principe de la gestion consciencieuse

le principe de la motivation des actes administratifs.

b.5. Mardi 19 février 2008 - Régularisation des grévistes de la faim 'de la Rue Royale' - Durée de la procédure au Conseil d'Etat incluse Cette régularisation a été obtenue après des négociations entre l'Office des Etrangers et les avocats des Sans-Papiers et en présence d'observateurs du Centre pour l'Egalité des Chances, témoins des tractations. Un des éléments très importants obtenu de haute lutte a été de permettre d'inclure dans le délai de la longue procédure d'asile la période d'attente d'un arrêt au Conseil d'Etat. Après coup, l'Office des Etrangers a tenté de minimiser cette avancée. Pourtant, le Centre pour l'Egalité des Chances a confirmé l'existence de cette avancée.

Attendu qu'il importe d'avoir à l'esprit que les parties requérantes ont résidé en Belgique pendant plusieurs années et que la longueur de la procédure de régularisation médicale (toujours pendante au CCE) et de régularisation humanitaire a eu pour conséquence naturelle de créer des attaches durables avec le royaume de Belgique ;

Que la décision est inadéquatement motivée ;"

3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de feitelijke en juridische overwegingen en determinerende motieven aan op grond waarvan zij is genomen. Zo verwijst deze beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert zij uitgebreid in feite waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die rechtvaardigen dat verzoekers de aanvraag om verblijfsmachtiging in België kunnen indienen.

Verzoekers die weliswaar beweren dat de motivering niet afdoende is maar dienaangaande geen enkel concreet argument bijbrengen, maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

3.3. Waar verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarop de eerste bestreden beslissing steunt en dat verzoekers eveneens geschonden achten.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient het bestuur na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.3. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.4. Wat betreft het derde onderdeel van het middel, getiteld *"DUREE DE TRAITEMENT DE LA DEMANDE EXCESSIVE - DROIT AU RESPECT DU PRINCIPE D'EGALITE ET DE NON DISCRIMINATION - DECLARATION MINISTERIELLE RELATIVE A LA REGULARISATION DES PERSONNES EN LONGUE PROCEDURE – EGALITE DE TRAITEMENT (DE PERSONNES SE TROUVANT DANS UNE SITUATION COMPARABLE) DEVANT CETTE DECLARATION MINISTERIELLE"*.

3.4.1. In zoverre verzoekers verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009, wijst de Raad erop dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."*

Verzoekers kunnen dan ook niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat zij voldoen aan de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 om te komen tot de conclusie dat zij derhalve voldoen aan de buitengewone omstandigheden aangezien deze redenering net neerkomt op wat de Raad van State in hogervermeld arrest van 9 december 2009 sanctioneerde, namelijk de onwettige vrijstelling van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Alleszins kan de Raad niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling wordt verleend van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie, noch aan de achterliggende filosofie ervan. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nr. 219.608, nr. 220.182 en nr. 220.181; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

In de bestreden beslissing wordt dan ook correct gesteld: *"Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing."*

Verzoekers kunnen voorts niet nuttig naar de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk verwijzen daar deze wet enkel gold voor aanvragen die werden ingediend binnen de drie weken na de inwerkingtreding ervan, quod non in casu. De gemachtigde kon dan ook op goede gronden oordelen: *“Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.”*

De verwijzing naar een zogenaamde praktijk waarbij bepaalde categorieën van asielzoekers worden geregulariseerd, alsook naar een verklaring van oud-minister Dewael, rapporten van de federale ombudsman en adviezen van het vroegere Centrum voor gelijkheid van kansen, alsook de impliciete stelling dat de staatssecretaris zich heeft geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de voornoemde instructie te zullen eerbiedigen en dat de Dienst Vreemdelingenzaken en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de stelling hebben ingenomen dat de criteria van de instructie van 2009 nog steeds gelden voor wie eraan voldoet, doen aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

Het betreffen eenzijdige verklaringen, rapporten en adviezen die geen wettelijke of reglementaire norm, noch een werkelijke rechtsbron uitmaken. Zodoende vermogen verzoekers hier geen middel uit te putten, gelet op het feit dat niet is aangetoond dat de aangevoerde schending een rechtsregel betreffen. Waar verzoekers meent dat hun vertrouwen en verwachtingen opgewekt door deze verklaringen, doorkruist worden, dient te worden opgemerkt dat het wettelijk kader voor een regularisatieaanvraag enkel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omvat.

In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen dient het bestuur immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat het bestuur in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat het bestuur zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

3.4.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De vernietiging houdt in dat de instructie van 19 juli 2009 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat verzoekers zich niet op deze instructie of enige verklaring kunnen beroepen om tot de schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel te besluiten (RvS 21 november 2012, nr. 221.439).

Hierbij moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is het bestuur niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe

af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Verzoekers' betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig. Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

3.4.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van non-discriminatie, zetten verzoekers uiteen dat in de afgelopen jaren verschillende vreemdelingen een verblijfsmachtiging hebben verkregen ingevolge de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 of bepaalde toezeggingen. De gemachtigde motiveerde hierover als volgt in de bestreden beslissing: *"Verwijzing naar regularisatiebeslissingen van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht."* De Raad stelt vast dat verzoekers niet ingaan op deze concrete motieven en bovendien voorbijgaan aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen ontvankelijk werd verklaard zonder dat was voldaan aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

3.4.4. Verzoekers verwijzen naar het feit dat zij gedurende meerdere jaren in België verblijven, naar de lengte van de medische verblijfsprocedure en de lengte van humanitaire verblijfsprocedure en naar het gegeven dat zij bijgevolg duurzame banden hebben ontwikkeld met België.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de duur van de asielprocedure als volgt gemotiveerd: *"De duur van de procedure – namelijk één jaar en vijf maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."*

Omtrent de duur van de medische verblijfsprocedure wordt gemotiveerd: *"Uit het administratief dossier blijkt dus dat mevrouw en de jongste zoon sinds 2009 in België verblijven en mijnheer en de oudste zoon sinds 2011. Betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat het om een precair verblijf ging, voor mevrouw eerst in het kader van haar asielprocedure en later voor het hele gezin in het kader van de aanvraag 9ter. Betrokkenen wisten dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De aanvraag 9ter werd ongegrond afgesloten op datum van 16.08.2016. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk is verklaard en nog in behandeling is."*

Zowel wat betreft de duur van de asielprocedure als de duur van de medische verblijfsprocedure besluit de gemachtigde: *"Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."*

Ten slotte wordt omtrent de elementen van integratie als volgt gemotiveerd: *"De elementen van integratie (met name het feit dat zij sinds hun aankomst ten zeerste werk gemaakt zouden hebben van de integratie in de Belgische samenleving, dat deze integratie zich op allerlei vlakken zou hebben afgespeeld, dat zij op heden goed Frans zouden spreken en dat zij daartoe lessen gevolgd zouden hebben, dat er niet aan getwijfeld zou kunnen worden dat verzoekers kunnen, willen en zullen voorzien in hun eigen levensonderhoud, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring zouden hebben opgebouwd die hen wil steunen, dat zij op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt en dit op economisch, sociaal en cultureel terrein en dat zij Belgische rijbewijzen voorleggen evenals een huurovereenkomst, deelcertificaten Franse taallessen, inschrijvingsbewijzen Franse taallessen, deelnameattest Franse taallessen, hun Dexia-bankkaarten, hun MOBIB-kaarten en*

verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Derhalve blijkt dat rekening werd gehouden met de duur van de asielprocedure en de medische verblijfsprocedure alsook met de aangehaalde elementen van integratie. De gemachtigde oordeelt dienaangaande dat deze elementen niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De *"buitengewone omstandigheden"* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ...

De Raad van State stelde verder *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat de lange duur van de asielprocedure en medische verblijfsprocedure alsook de integratie die verzoekers tijdens hun langdurig verblijf hebben opgebouwd, de gegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreffen, en derhalve niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

Aldus geeft de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing duidelijk aan waarom de integratie van verzoekers, die voortvloeit uit het langdurig verblijf, niet als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Deze beoordeling, die tot uitdrukking wordt gebracht in de motieven, ligt geheel in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing.

Verzoekers maken met hun herhaling van de elementen uit de aanvraag niet aannemelijk dat in hun specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig was om dit standpunt in te nemen of dat daar in hun geval anders over moet worden gedacht. De Raad stelt immers vast dat verzoekers – door louter het tegendeel te beweren, maar niet concreet aan te geven waarom deze elementen wél kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van voormeld artikel 9bis – geen afbreuk doen aan deze motivering. De gemachtigde beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening vanuit het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Met hun betoog, waarin zij menen dat elementen van integratie en langdurig verblijf juist wel een buitengewone omstandigheid uitmaken, tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde op onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat hun integratie en de duur van de procedures niet verantwoorden dat zij hun aanvraag niet zouden kunnen indienen via de Belgische of diplomatieke consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats en niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van voormeld artikel 9bis.

3.4.5. Verzoekers bekritiseren het gegeven dat over hun aanvraag om verblijfsmachtiging, ingediend op 14 februari 2012, slechts op 24 oktober 2016 een beslissing werd genomen. Dit houdt volgens hen een schending in van het beginsel van een redelijke termijn.

Het bestuur dient elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk te behandelen. De Vreemdelingenwet voorziet geen termijn waarbinnen deze aanvragen moeten worden behandeld. Evenmin bestaat er in hoofde van het bestuur een verplichting om te motiveren waarom het zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan het bestuur niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoekers. Aan de eventuele langere behandelingsduur van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet de verwachting worden ontleend dat de kans op een machtiging tot verblijf erin zit. Verzoekers tonen niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen (RvS 18 februari 2008, nr. 179 757; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

De geciteerde rechtspraak van burgerlijke rechtbanken die hieraan geen afbreuk.

3.5. Wat betreft het eerste onderdeel van het middel , getiteld: *“DUREE DE TRAITEMENT DES DEMANDES DE VISA EXCESSIVE CIRCONSTANCES EXCEPTIONNELLES - MOTIVATION INADEQUATE – CARACTERE FAUSSEMENT TEMPORAIRE D'UN RETOUR AU PAYS »*

3.5.1. Uit het administratief dossier waarin zich de in punt 1.1. vermelde aanvraag bevindt, blijkt dat verzoekers niet uitdrukkelijk hebben aangehaald dat de eventuele lange behandelingsduur van een verblijfsaanvraag ingediend in het buitenland ook een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan uitmaken. De gemachtigde kan dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Verzoekers kunnen derhalve evenmin ernstig kritiek uiten op het feit dat hierover niet werd gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing in het licht van de informatie die zij zouden hebben verstrekt. Zij verwijzen daarbij naar een studie uit 2007 en naar vermeldingen uit 2012 op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit zou blijken dat de behandeling van humanitaire verblijfsaanvragen veertien weken tot één jaar in beslag kan nemen. De Raad herinnert er aan dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Het argument omtrent de buitensporige behandelingsduur van verblijfsaanvragen ingediend in het buitenland werd niet aangehaald in de bovenvermelde aanvraag. Verzoekers kunnen verder deze elementen niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad moet zich, voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling, plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

3.5.2. Verzoekers stellen nog dat elke termijn die de vier maanden overschrijdt onredelijk is. Hiermee tonen zij evenwel niet aan dat de behandelingstermijn van hun verblijfsaanvraag ingediend bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging ook meer dan vier weken, desgevallend veertien weken tot een jaar in beslag zal nemen. In tegenstelling tot wat verzoekers betogen, blijft hun vrees voor een lange behandelingsduur aldus speculatief.

Waar verzoekers voorhouden dat zij gedurende de behandelingsduur van hun aanvraag, ingediend in het buitenland, het voordeel van hun sociale banden met België zullen verliezen, merkt de Raad op dat verzoekers niet ingaan op het motief in de bestreden beslissing, met name *“Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”* en evenmin weerleggen dat een tijdelijke scheiding *“geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”*

Bovendien gaan verzoekers ook voorbij aan wat ‘buitengewone omstandigheden’ zijn, met name omstandigheden die het moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in te dienen. Het feit dat de behandelingstermijn lang is, impliceert op zich niet dat het moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag effectief in het buitenland in te dienen. De eventuele lange behandelingsduur van een verblijfsaanvraag ingediend in het buitenland kan geen rechtvaardiging vormen voor het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België waar de behandeling in bepaalde gevallen even lang, zo niet langer kan duren.

3.6. Wat betreft het derde onderdeel van het middel, getiteld: *“VIOLATION DU DROIT D'ETRE ENTENDU”*

3.6.1. Het hoorrecht dat verzoekers ex artikel 41 van het Handvest geschonden achten, is niet gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. Anderzijds maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 33 en 34).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 40). Er dient dus een aanknopingspunt met het Unierecht te zijn.

3.6.2. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in hun betoog dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 6.4. van de richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115) dat luidt als volgt:

“4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

In tegenstelling tot wat verzoekers lijken voor te houden “voorziet” de richtlijn 2008/115 niet in de aflevering van een verblijfsvergunning. Het Hof van Justitie stelde al eerder vast dat de doelstelling van richtlijn 2008/115 zich niet uitstrekt tot een regeling van de verblijfsvoorwaarden op het grondgebied van een lidstaat van illegaal verblijvende derdelanders ten aanzien van wie een terugkeerbesluit niet kan of niet kon worden uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 79, lid 2, VWEU, heeft richtlijn 2008/115 tot doel om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 38 en 87, Mahdi). Artikel 6.4 van deze richtlijn verplicht Lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, Mahdi), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen.

Nationale wetgeving die voorziet in de verlening van een verblijfsvergunning om humanitaire redenen, zoals artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, valt dus niet binnen de werkingssfeer van de richtlijn 2008/115. Bijgevolg kan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen omzetting vormen van enige bepaling uit deze richtlijn.

De mogelijkheid om illegaal verblijvende derdelanders al dan niet te regulariseren door een verblijfsvergunning te verlenen is heden een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Het regulariseren van illegaal verblijvende derdelanders maakt tot nu toe niet het voorwerp uit van enige concrete secundaire EU-regelgeving. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is dus heden een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundaire EU-regelgeving.

De Raad merkt op dat het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, enkel van toepassing is in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, dit is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, pt. 21). Er dient dus een aanknopingspunt met het Unierecht te zijn.

Verzoekers tonen verder niet aan dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet anderszins aanknoopt bij het Unierecht. Een beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht, valt derhalve niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, pt. 22-23). Aldus is het Handvest niet van toepassing.

Aldus wordt niet aangetoond dat het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht van toepassing is in het kader van een beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch blijkt dat verzoekers zich in casu nuttig kunnen beroepen op de artikelen 7, 41 en 47 van het Handvest.

3.6.3. In zoverre verzoekers dit middel richten tegen het bestreden bevel, merkt de Raad op dat waar een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug moet worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 60)

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers op 14 februari 2012 een aanvraag indienden om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers werden naar behoren gehoord in het kader van deze humanitaire verblijfsprocedure waarbij hen de kans werd geboden om nuttig voor hun belangen op te komen, alle relevante elementen en bewijsstukken over te maken en hun standpunt over de gevraagde verblijfsmachtiging op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken zodat de gemachtigde daarover kon beslissen met volledige kennis van zaken. Zij konden in deze verblijfsprocedure tevens naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van hun verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde afziet van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze aanvraag werd op 24 oktober 2016 onontvankelijk verklaard. Dit betekent dat de gemachtigde geen redenen heeft weerhouden om het onrechtmatig verblijf van verzoekers te regulariseren. Verzoekers dienden dan ook niet noodzakelijkerwijze terug gehoord te worden in het kader van de afgifte van het bestreden bevel d.d. 28 oktober 2016, nu dit bevel nauw is verbonden met de beslissing waarbij de humanitaire verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Er moet worden benadrukt dat het hoorrecht niet mag worden aangewend om een administratieve procedure nodeloos te rekken.

Verzoekers beperken zich bovendien in casu tot een theoretisch betoog en concretiseren niet welke dienstige informatie of elementen zij nog aan de gemachtigde hadden kunnen verschaffen die zijn besluitvorming had kunnen beïnvloeden en hem ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Een mogelijke onregelmatigheid, quod non, op dit vlak kan in casu niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

3.6.4. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder “middel” worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 6 VEU, zij evenwel niet verduidelijken op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.7. Samenvattend besluit de Raad dat de uiteenzetting van verzoekers niet toelaat te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit voorafgaande bespreking blijkt dat verzoekers niet aantonen dat het bestuur de eerste bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat deze beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aannemelijk gemaakt.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende

partijen naar voor brengen, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de Vreemdelingenwet, niet overschreden.

De Raad stelt ten slotte vast verzoekers geen specifieke middelen aanvoeren die zijn gericht tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat deze beslissing gehandhaafd blijft.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES